

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Richarda Galise a Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: V. T., IČO: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. 4375/26/5300-22442-713267,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dodatečnými platebními výměry ze dne 3. 3. 2025, č. j. 773181/25/2115-50522-203033 a č. j. 773299/25/2115-50522-203033 doměřil Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) žalobci daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2020 a 4. čtvrtletí 2021 ve výši 385 816 Kč, resp. 613 419 Kč a uložil penále ve výši 77 164 Kč, resp. 122 684 Kč. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a oba dodatečné platební výměry potvrdil. Daňové orgány dospěly k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění (jejichž předmětem byly dle daňových dokladů „zprostředkování a realizace“ různých dále specifikovaných plnění) od dodavatelky Komerční a realitní kancelář s.r.o. (dále jen „Komerční a realitní“).

Žaloba

2. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i dodatečných platebních výměrů. Soud již na tomto místě předesílá, že žaloba je poněkud obtížně srozumitelná, tomu tedy odpovídá i její shrnutí podané níže.
3. Žalobce nesouhlasí s tím, že úmrtí V. S. jej nezavazuje povinnosti prokázat svá tvrzení. V. S. je ve smlouvě o zprostředkování ze dne 8. 4. 2020 uveden jako kontaktní osoba a zprostředkovatel, který byl zmocněn Komerční a realitní za ni jednat, proto došlo k podpisu přímo s ním. Žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které je třeba respektovat práva daňového subjektu, tedy i právo na objektivně provedené dokazování vedené k řádně zjištěnému skutkovému stavu. Žalobce ještě v roce 2023 realizoval podnikatelskou činnost dle smlouvy, která ustala poté, co se Komerční a realitní stala nekontaktní. Až v průběhu daňové kontroly žalobce zjistil, že V. S. zemřel. Dle napadeného rozhodnutí žalobce nedoložil nárok na odpočet daně, protože Komerční a realitní daň neodvedla. Žalobci bylo kladeno k tíži, že V. S. zemřel. Žalobci nebyla v daňovém řízení dána možnost splnit své břemeno důkazní, resp. požadavek na prokázání určité skutečnosti musí být objektivně splnitelný. V průběhu daňové kontroly nebyly zjištěny žádné nedostatky týkající se vedení účetnictví a dokladů o zprostředkování a provedení „jednotlivých SOD“, kterým žalobce poskytoval službu. Žalobce má za to, že byl porušen zákon při hodnocení důkazů. Předložil veškeré relevantní doklady a navrhl svědky a důkazy. Správce daně neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval, zejména nevyslechl svědka J. S., který mohl dosvědčit, že za Komerční a realitní jednal právě V. S.
4. Žalobce dále poukazuje na to, že správce daně nevzal v potaz důkazy o tom, že žalobce spolupracoval se subdodavatelem a že veškeré vyfakturované práce byly provedeny „v odpovídající kvalitě a k plné spokojenosti zákazníků“. Žalobce má za to, že na daňovou kontrolu dopadají „oba judikáty“, které dříve „uplatnil“, neboť správce daně na něj podal trestní oznámení pro podezření z krácení daní, aniž by to žalobce při zahájení daňové kontroly věděl. Žalobce se o něm dozvěděl až v roce 2025 od vyšetřujícího policejního orgánu, a nikoliv od správce daně. Správce daně se měl zabývat § 109 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, konkrétně tím, zda žalobce „mohl, že nebude DPH zaplacen“ (pozn. soudu: zřejmě „mohl vědět“) a mohl zjistit, že se jednalo o nestandardní obchodní případy. To žalobce nemohl rozpoznat, protože se dlouhodobě jednalo obchodní případy standardního charakteru. Žalobce nemohl zjistit nespolehlivost plátce. Nemohlo dojít ani k porušení toho, že platba byla zaslána na jiný (pozn. soudu: patrně „účet“), než je oficiálně uvedeno s ohledem na platbu v hotovosti. Dle judikatury Soudního dvora Evropské unie jsou daňové orgány povinny prokázat, že daňový subjekt měl povědomost o tom, že transakce byla součástí daňového podvodu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nemají finanční úřady „možnost stanovit kterémukoli subjektu dle procesní výhodnosti“ (pozn. soudu: zřejmě míněno „stanovit daň“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

5. Žalobce pokládá za dehonestující vyjádření správce daně o tom, že předložil zfalšované doklady. Pokud by to správce daně tvrdil v řízení, mohl proti tomu žalobce brojit a navrhopat důkazy, např. znalecký posudek z oboru písmoznalectví, neboť si mohl opatřit podpisy zemřelého V. S. Mohlo tak být zjištěno, že zastupující osoba společnosti (a zprostředkovatel) porušil zákon.
6. Správce daně je dle judikatury povinen prokázat, že o správnosti účetnictví existují vážné a důvodné pochybnosti. Pokud namísto toho požaduje předložení dalších důkazů, postupuje v rozporu se zákonem. Správce daně tíží důkazní břemeno ohledně prokázání svých pochyb. Nárok na odpočet daně nelze odmítnout tomu, kdo nemohl vědět o tom, že je účasten podvodu. Žalovaný neprokázal, že práce byly provedeny jinak, než žalobce deklaroval. Nezpochybnil, že provedeny byly. Veškerou argumentaci opřel jen o odůvodněné pochybnosti, domněnky a nesrovnalosti v písemnostech v daňovém spise. Neprokázal, že žalobcem tvrzené skutečnosti nenastaly nebo nemohly nastat. Správce daně musí prokázat existenci skutečností, jimiž by vyvrátil skutečnosti prokazované žalobcem. Obsahem důkazního břemene správce daně je prokázat, že skutečnosti tvrzené žalobcem nenastaly nebo nastat nemohly. Správce daně se nesmí opírat pouze o pochybnosti, ale musí „je“ řádně vyvrátit a „o této skutečnosti předložit důkaz“. Nesmí docházet k potlačování judikatury svědčící pro daňový subjekt. Při vybírání daní nelze dle judikatury vycházet jen z fiskálního zájmu státu. Cílem musí být vybrání daně ve správně stanovené výši.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dle jeho názoru je žaloba hůře srozumitelná, což plyne z nenávaznosti textu v rámci jednotlivých vět a odstavců a toho, že žalobce místy zaměňuje řízení před správcem daně s řízením před žalovaným. Správce daně např. nemohl opřít zprávu o daňové kontrole až o následně podané odvolání. Žalobce také nepřesně cituje bod 86 napadeného rozhodnutí. Žalobce převzal text žaloby týkající se jiného zdaňovacího období, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 54 Af 3/2026, aniž by reflektoval odlišnost napadených rozhodnutí (např. odkaz na bod 110 je zjevně nesprávný, neboť v nyní napadeném rozhodnutí takový bod není).
8. Žalovaný zdůrazňuje, že důvodem odepření nároku na odpočet daně bylo neprokázání podmínek podle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť žalobce i přes výzvu neodstranil pochybnosti o tom, zda fakticky přijal posuzovaná plnění a neprokázal, že se fakticky uskutečnila. Ve výzvě k prokázání skutečností správce daně požadoval prokázat skutečné přijetí fakturovaného plnění a žalobci sdělil konkrétní pochybnosti. Žalobce měl dle výzvy prokázat, že plnění deklarovaná na daňových dokladech byla fakticky dodána a poskytnuta, tj. správce daně požadoval prokázání faktického poskytnutí služby dle § 14 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný má za to, že daňové orgány své důkazní břemeno unesly. Správce daně není povinen prokázat, že žalobcem tvrzené skutečnosti nenastaly nebo nemohly nastat.
9. Žalobcem tvrzená spolupráce s Komerční a realitní měla probíhat za stěží uvěřitelných a neobvyklých okolností. Nebylo prokázáno kým, kde a jaké dodávky služeb byly provedeny, přestože plnění od této dodavatelky tvořilo téměř 100 % z uplatněného odpočtu daně. Žalobce předložil smlouvu o zprostředkování ze dne 8. 4. 2020, ve které figuruje jako zájemce a Komerční realitní jako zprostředkovatelka, za kterou jedná PhDr. P. B., a jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

kontaktní osoba je uveden V. S. Předmětem smlouvy je zprostředkování uzavření smlouvy s třetí osobou. Zprostředkovatelka se dále dle smlouvy zavazuje vykonávat obchodní, technické, servisní a subdodavatelské služby dle jednotlivých obchodních případů, za což jí náleží provize. Smlouva byla na straně zprostředkovatelky podepsána podpisem „B.“ a otiskem razítka Komerční a realitní, ve kterém je chyba u názvu města („R. n. L.“). Žalobce dále předložil daňové doklady přijaté od Komerční a realitní. Všechny nepřesahovaly částku 10 000 Kč. Denně jich bylo vystaveno i několik. Forma platby byla vždy hotově. U každého dokladu je text „*Faktura – zprostředkování a realizace*“, stručný popis plnění (např. provize projekt, měření ve 3D, kompletace zařízení, projektové práce, servis zařízení, revize zařízení, technické zadání apod.) a většinou název a číslo zakázky. Na žádném dokladu není podpis ani otisk razítka dodavatelky. Žalobce tvrdil, že hotovost předával V. S., avšak podpis na předložených výdajových dokladech je od J. S. Také tvrdil, že vždy dostal příjmový pokladní doklad, který však v řízení již nepředložil. Uváděl též, že pokyny předával V. S. ústně nebo na USB, avšak nepředložil žádnou objednávku, dodací list, korespondenci nebo jiný doklad.

10. Žalovaný vyslechl prokuristu Komerční a realitní J. B. i jejího jednatele PhDr. P. B. Oba uvedli, že Komerční a realitní se zabývá účetnictvím, popř. právním poradenstvím při podnikání. To je v rozporu s plněním na daňových dokladech. Vypověděli také, že žalobce neznají a nikdy ho neviděli. Komerční a realitní podle nich ani nikdy nevyužívala prostory na adresách, kde žalobce dle svých tvrzení předával hotovost J. S. Jednatel B. současně popřel vystavení daňových dokladů i plnění na jejich základě. Jejich faktury mají jinou formu a jednatel neznal ani účet uvedený ve smlouvě o zprostředkování. Tu viděl poprvé a popřel její podpis. Od žalobce nepřijal žádné prostředky. Výdajové pokladní doklady viděl také poprvé. Podpis na smlouvě popřel i prokurista B. V. S. ani J. S. neznal. Dle žalovaného tak jejich výpovědi nepotvrdily tvrzení žalobce o spolupráci s Komerční a realitní, naopak ji vyvrátily. Není možné, aby během dvou let tvrzené obchodní spolupráce nedošlo k žádnému kontaktu mezi žalobcem a oběma svědky. Není ani možné, že se měl žalobce setkávat v prostorách svědkům neznámým s V. S. a J. S., kteří nebyli zaměstnanci Komerční a realitní (a svědci je ani neznají). Existují i dalších nesrovnalosti, jako např. odlišnosti ve vizitkách či daňových dokladech předložených žalobcem a jednatelem B. a předmět podnikání Komerční a realitní odlišný od předmětu plnění dle daňových dokladů. Komerční a realitní ani nevlastnila vozidla, o nichž žalobce tvrdil, že je používala.
11. V. S. dne 10. 11. 2023 zemřel. Dle evidence České správy sociálního zabezpečení ale v rozhodné době nebyl evidován jako zaměstnanec ani neměl živnostenský list či IČO. Bankovní účet uvedený ve smlouvě o zprostředkování dle sdělení banky nebyl nalezen, což je další nestandardní okolností. Výdajové doklady o předaných platbách měl podepisovat J. S., jehož ale nebylo možné vyslechnout, protože žalobce neposkytl dostatečné údaje o jeho identifikaci. Další dva vyslechnutí svědci a předložené smlouvy potvrdili pouze spolupráci s žalobcem. Společnost Komerční a realitní neznali a neznali ani žalobcovy subdodavatele. Skutečnost, že žalobce realizoval zakázky pro své odběratele, nemůže sama o sobě prokazovat, že posuzovaná plnění s těmito zakázkami souvisí a byla uskutečněna Komerční a realitní. Žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek, konkrétně faktické přijetí zdanitelného plnění od Komerční a realitní. Žalobcovy úvahy o možném zapojení do podvodu či o otázce ručení (která ani nebyla otevřena) jsou tak předčasné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

12. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by žalobci nedal možnost unést břemeno důkazní. V. S. zemřel, a není tak jako svědek dostupný. Tato skutečnost žalobce nezavazuje povinnosti prokázat svá tvrzení jinými prostředky. Z dostupných důkazů plyne, že V. S. zjevně nezastupoval Komerční a realitní ani nebyl jejím zaměstnancem. Jelikož dodané faktury nebyly ve skutečnosti vystaveny Komerční a realitní, ačkoliv v nich byla označena jako dodavatelka, pokládá žalovaný za adekvátní své vyjádření o tom, že byly zfalšované (v bodě 86 napadeného rozhodnutí, nikoliv 110). Žalobce nyní namítá, že kdyby takovou informaci měl, navrhl by znalecký posudek k ověření pravosti podpisu V. S. Smlouva o zprostředkování je ale opatřena podpisem „B.“ a P. B. současně popřel, že by podpis byl jeho. Nedává tedy smysl ověřovat pravost podpisu V. S. Pro existenci vážných pochybností o tom, zda k fakturovanému plnění vůbec došlo, navíc není podstatné, kým měla být smlouva o zprostředkování podepsána. Žalovaný se pokusil vyslechnout J. S., ale žalobce na něj uvedl jen telefonní kontakt. Žalovaný toto číslo ověřil u operátora, který sdělil, že je vedeno na anonymní předplacenou kartu. Žalovaný se také pokusil J. S. telefonicky kontaktovat, avšak ten mu odmítl sdělit jakékoliv identifikační údaje či adresu pro doručování. Žalobce na výzvu dle § 92 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pouze sdělil, že žádnými dalšími údaji o J. S. nedisponuje.

Posouzení věci

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo zapotřebí ani k dokazování. Účastníci žádné důkazy nenavrhli a pro posouzení věci byl dostatečný obsah správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.
14. K samotné žalobě soud ve shodě s žalovaným znova konstatuje, že je jen obtížně srozumitelná. Jednotlivé věty a odstavce na sebe místy nenavazují a žalobce je různě mísí s citacemi (patrně) napadeného rozhodnutí, takže lze jen obtížně rozluštit, co je námitkou a co jen citací. Body napadeného rozhodnutí navíc označuje zjevně nepřesně (pokud tedy čísla v závorkách mají odkazovat na body napadeného rozhodnutí). Námitky se taktéž často míjí s důvody napadeného rozhodnutí. V této souvislosti proto soud připomíná, že jeho povinností není poskytnout podrobnou odpověď na každý žalobcem uplatněný argument. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tento postup je obzvláště vhodný v případech nepřehledných a obtížně srozumitelných žalob (viz bod 12 rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 8 As 209/2023 – 368), jako je ta nyníjší.
15. K rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí je dále třeba zdůraznit, že soud je zásadně vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Míra precizace žalobních bodů proto určuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Řada žalobcových námitek je přitom zcela obecného charakteru (např. že mu nebyla dána možnost unést důkazní břemeno – jaký důkazní návrh daňové orgány opomněly?; že daňové orgány pochybily při hodnocení důkazů – v čem konkrétně a jaký důkaz nesprávně hodnotily?; že neunesly své důkazní břemeno – jaké jimi vyjádřené pochybnosti byly neopodstatněné či nepodložené? atp.). Soud za žalobce nebude tyto a podobné námitky domýšlet a dohadovat se, kam jimi žalobce míří.

16. Napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně podle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, konkrétně faktické přijetí (uskutečnění) zdanitelných plnění od dodavatelky Komerční a realitní.
17. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle odst. 2 písm. a) se daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta.
18. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
19. Judikatura NSS k rozložení důkazního břemene v daňovém řízení je ustálená a plynou z ní následující závěry. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu), nebo, vyžaduje-li to průběh řízení, skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně, k jejichž prokázání jej vyzval správce daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Činí tak zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Správce daně naopak prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], tedy existenci natolik vážných a důvodných pochybností o souladu údajů zaznamenaných v účetnictví nebo jiných povinných evidencích či záznamech, které činí tyto důkazní prostředky nevěrohodnými, neprůkaznými, nesprávnými či neúplnými. Není třeba, aby prokázal rozpor těchto údajů se skutečností. Unese-li své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost účetnictví či jiných povinných evidencí či záznamů, popř. aby svá tvrzení opravil. Zpravidla tak bude činit jinými než uvedenými důkazními prostředky.
20. Pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je plátce povinen předložit daňový doklad (§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Platí však, že i když je prokazování nároku na odpočet daně prvotně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

záležitostí dokladovou, současně je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Jinými slovy, nebylo-li zdanitelné plnění uskutečněno tak, jak je plátce deklaroval, nemůže být důkazní povinnost splněna pouhým předložením daňového dokladu, byť i formálně správného. Rozhodné je faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem. Pakliže daňový doklad ztratí svou důkazní hodnotu předvídanou § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je třeba prokázat jiným způsobem (k výše uvedenému viz např. z poslední doby rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2026, č. j. 9 Afs 132/2024 – 73, body 46 až 48, a řada tam citované judikatury).

21. Na základě výše citované judikatury a právní úpravy soud především nemůže dát žalobci za pravdu v tom, jak popisuje důkazní břemeno daňových orgánů v projednávaném případě. Daňové orgány nejsou povinny prokazovat, že plnění (práce) byly provedeny jinak, než tvrdil žalobce; že tvrzené skutečnosti nenastaly nebo nastat nemohly; či snad žalobcova tvrzení důkazně vyvracet. Správce daně a žalovaného dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu tížilo důkazní břemeno pouze ve vztahu ke skutečnostem vyvracejícím věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Jinými slovy postačí, pokud daňové orgány prokázaly existenci natolik vážných a důvodných pochybností o souladu údajů zaznamenaných v účetnictví nebo jiných povinných evidencích či záznamech, které činí tyto důkazní prostředky nevěrohodnými, neprůkaznými, nesprávnými či neúplnými. Nebyly povinny prokázat rozpor těchto údajů se skutečností (že práce byly provedeny jinak, vyvracet žalobcova tvrzení apod.).
22. Žalobce též opakovaně poukazuje na to, že daňové orgány (zjednodušeně) tížilo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání jeho zapojení do daňového podvodu. Tato argumentace je nepřijatelná. Judikatura opakovaně dovodila, že posouzení toho, zda byl daňový subjekt zapojen do obchodního řetězce zatíženého podvodem na dani z případné hodnoty, přichází v úvahu teprve tehdy, prokáže-li daňový subjekt splnění formálních a hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2026, č. j. 10 Afs 66/2026 – 45, bod 21). Daňové orgány žalobci odepřely nárok na odpočet daně právě z důvodu, že nesplnil (neprokázal) hmotněprávní podmínky pro jeho uplatnění. Nebyly tedy již povinny se zabývat jeho účastí na daňovém podvodu a (v této souvislosti) např. prokazovat, zda žalobce mohl zjistit, že se jednalo o nestandardní obchodní případy či nespolehlivost plátce daně. Ze stejných důvodů je nepřijatelný odkaz na judikaturu NSS, dle které nelze nárok na odpočet odmítnout tomu, kdo nemohl vědět o tom, že je účasten podvodu, a na judikaturu Soudního dvora o tom, že daňové orgány tíží důkazní břemeno ohledně povědomosti daňového subjektu o tom, že transakce byla součástí podvodu na dani. I Soudní dvůr ostatně zastává názor, že nepřiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z důvodu neprokázaného přijetí plnění (od deklarovaného dodavatele – tím spíše, není-li prokázáno již samotné přijetí) není podmíněno prokázáním toho, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na dani z přidané hodnoty nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, bylo součástí takového podvodu (viz rozsudek ze dne 9. 12. 2021, C-154/20, *Kemwater*, bod 42).

23. Výše uvedené platí i pro námitku, že žalobcem uplatněné „*oba judikáty*“ dopadají na nynější věc. Bod 94 napadeného rozhodnutí neobsahuje žádnou reakci žalovaného na žalobcem citovanou judikaturu (žalobce navíc zjevně zaměňuje žalovaného za správce daně, avšak zpráva o daňové kontrole není rozdělena na číslované body, tudíž se nemůže jednat o ni). Soud nicméně nahlédl do rozhodnutí napadeného žalobcem ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 54 Af 3/2026, z něž plyne, že v bodě 94 žalovaný odmítl argumentaci žalobce stejnou judikaturou Soudního dvora, kterou cituje v žalobě, a rozsudkem NSS ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 – 60, č. 3705/2018 Sb. NSS. Tuto judikaturu podobně odmítl i v bodech 90 až 92 (a 83 až 86) nyní napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s žalovaným a opakuje, že tato judikatura se týká podvodu na dani z přidané hodnoty, a nikoliv neunesení důkazního břemena ve vztahu k hmotněprávním podmínkám nároku na odpočet. Je tedy neaplikovatelná na nynější věc. Soudu není zřejmé, co by na tom měla změnit skutečnost, že správce daně podal na žalobce trestní oznámení (a že to žalobci nesdělil). Pořád platí, že nárok na odpočet byl žalobci odepřen pro neprokázání toho, že přijal zdanitelná plnění od Komerční a realitní. Zda se současně dopustil trestného činu (a jakého), není pro projednávanou věc důležité.
24. Žalobce se též domnívá, že se správce daně měl zabývat i § 109 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. I tato polemika směřuje mimo rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Žalobci nebyla daň doměřena z titulu ručení dle uvedeného ustanovení, nýbrž protože neprokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně. Ani v těchto souvislostech se tedy správce daně nemusel zabývat tím, zda žalobce věděl (mohl vědět), že daň nebude uhrazena, jedná se o nestandardní obchody či je plátce daně nespolehlivý.
25. Lze tedy shrnout, že povinností daňových orgánů bylo (toliko) prokázat vážné a důvodné pochybnosti o žalobcem předložených důkazních prostředcích. Tyto pochybnosti daňové orgány podrobně vyložily ve zprávě o daňové kontrole a napadeném rozhodnutí, včetně hodnocení důkazů, které je dokládají. Opíraly se zejména o následující skutečnosti (které soud s ohledem na obecnost žalobních bodů jen stručně shrnuje):
- Komerční a realitní, tj. tvrzená dodavatelka, popřela uzavření žalobcem předložené smlouvy o zprostředkování, vystavení jím předložených daňových dokladů i znalost osob, které za ni měly dle žalobce (a předložených listin) jednat (tj. V. S. a J. S.);
 - Komerční a realitní v kontrolních hlášeníh nevykázala žádná uskutečněná plnění ve prospěch žalobce a i v oddílu A.5 (plnění do 10 000 Kč, která se uvádí souhrnně bez uvedení odběratele) vykazala řádově nižší plnění, než jaká od ní měl přijmout žalobce;
 - správce daně vyslechl jednatele (PhDr. P. B.) i prokuristu (J. B.) Komerční a realitní a oba popřeli, že by žalobce vůbec znali, podepsali smlouvu o zprostředkování (na které je přitom podpis „B.“), znali účet uvedený ve smlouvě, vystavili daňové doklady či výdajové pokladní doklady předložené žalobcem, spolupracovali (resp. Komerční a realitní spolupracovala) s odběratelkami žalobce (tyto společnosti ani neznali), znali V. S. či J. S. (popř. jejich telefonní čísla; dle jednatele má společnost jen jednu zaměstnankyni) a J. D. mladšího nebo staršího (tyto osoby měly dle žalobce údajně zprostředkovat navázání kontaktu s Komerční a realitní; daňové orgány nadto vyslechly i J. D. mladšího, který to také popřel, a J. D. starší již zemřel) či že by Komerční a realitní využívala prostory

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

na adresách, na nichž měl žalobce jejím údajným zástupcům předávat hotovost, a vozidla, která měli dle žalobce používat V. S. a J. S. (což si daňové orgány ověřily i z databáze vozidel);

- oba svědci uvedli, že Komerční a realitní se zabývá vedením účetnictví a právním poradenstvím při podnikání, což neodpovídá plněním dle předložených daňových dokladů, a jednatel Komerční a realitní předložil i několik faktur vystavených touto společností, kopii razítka a svou vizitku, které se vizuálně odlišovaly od žalobcem předložených (v případě faktur jednatel i vysvětlil, že společnost používá od založení program Účto);
- všechny žalobcem předložené daňové doklady byly bez podpisu a razítka dodavatele, měly být zaplacený v hotovosti a žádný z nich nepřesahoval částku 10 000 Kč (tedy v kontrolním hlášení se vykazovaly toliko souhrnně a bez uvedení konkrétního dodavatele v oddílu B.3, což spolu s hotovostní platbou snižuje jejich zpětnou ověřitelnost) – přitom jich bylo vystaveno i několik denně, jejich celková částka dosahovala téměř dvou, resp. tří miliónů Kč (v daném zdaňovacím období) a tvořily (co do hodnoty) prakticky veškerá vykázaná přijatá plnění v oddílu B.3 kontrolního hlášení;
- žalobce tvrdil, že hotovost za plnění předával V. S., avšak na předložených výdajových pokladních dokladech jsou podpisy J. S.;
- žalobce tvrdil, že oproti předané hotovosti dostal od Komerční a realitní vždy příjmový pokladní doklad, žádný ovšem nepředložil, a podobně tvrdil, že pokyny k provedení práce předával na USB disku, ovšem žádnou objednávku či podobný doklad také nepředložil;
- účet uvedený ve smlouvě o zprostředkování si správce daně ověřil u příslušné banky, která sdělila, že nebyl nalezen;
- žalobce tvrdil, že jednal s Komerční a realitní prostřednictvím V. S., který ovšem v rozhodném období nebyl evidován jako zaměstnanec ani neměl živnostenské oprávnění či IČO (popř. vlastní zaměstnanec).

26. Žalobce s výše uvedenými závěry téměř žádným konkrétním způsobem nepolemizuje. Jak již bylo výše uvedeno, soudu nepřísluší za něj domýšlet argumenty. Lze tak jen obecně říci, že i soud má za to, že o pravdivosti žalobcových tvrzení a věrohodnosti předložených dokladů vyvstaly důvodné pochybnosti. Tvrzená dodavatelka a její skuteční zástupci (ale i další svědkové) uskutečnění takových plnění i další žalobcova související tvrzení popřeli, resp. o nich nic nevěděli (ač by měli, pokud by byla pravdivá), a i samotné předložené doklady a další tvrzení vykazovaly nesrovnalosti oproti tomu, co zjistily daňové orgány.

27. Žalobce patrně v souvislosti s výše uvedeným (doslova) tvrdí, že „[a]ni nemohlo dojít k porušení toho, že platba byla zaslána na jiný než je uveden oficiálně s ohledem na platbu v hotovosti, ani k tomuto porušení nedošlo“. Tato věta je prakticky nesrozumitelná. Lze tak jen opět obecně uvést, že daňové orgány žalobci nevytkly, že by žalobcovy platby byly zasílány na jiný než „oficiální“ účet. Pokud tím snad žalobce chtěl namítnout, že neexistence účtu uvedeného ve smlouvě o zprostředkování je irelevantní, neboť platby probíhaly v hotovosti (jako namítal v daňovém řízení), soud s tím (stejně jako žalovaný) nesouhlasí. Jde o další z mnoha nesrovnalostí zpochybňujících žalobcem předložené doklady, v tomto Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

případě smlouvu o zprostředkování, neboť standardně lze očekávat, že účet, na který má být dle smlouvy placena provize (byť smlouva připouští i možnost platby v hotovosti), bude skutečně existovat. Naopak pokud neexistuje, je to indicie nasvědčující nevěrohodnosti smlouvy.

28. Žalobce se dále vymezuje proti vyjádření žalovaného o tom, že předložil „zfalšované“ doklady, a namítá, že kdyby to žalovaný uvedl dříve, mohl by navrhnout znalecký posudek z oboru písmoznalectví, neboť si mohl opatřit podpisy zemřelého V. S. Soud nicméně ve shodě s žalovaným konstatuje, že skutkový závěr o tom, zda předložené doklady byly přímo „zfalšované“ (viz bod 86 napadeného rozhodnutí, který žalobce nepřesně označuje jako bod 110), tj. úmyslně vytvořeny tak, aby vypadaly jako pravé, není pro posouzení věci podstatný. Stačí, že o jejich věrohodnosti vyvstaly důvodné pochybnosti plynoucí z výše popsanych skutečností (zejména z toho, že Komerční a realitní, jakož i její jednatel a prokurista, popřeli vystavení, resp. podpis žalobcem předložených dokladů, a že skutečné doklady této společnosti vypadají jinak). S těmito pochybnostmi byl žalobce řádně seznámen a mohl proti nim brojit a navrhnout důkazy. I kdyby tedy žalovaný tento závěr nevyslovil, nic by to na věci neměnilo.
29. Nutno též dodat, že ani není zřejmé, co by na tomto závěru mohl změnit znalecký posudek týkající se pravosti podpisu V. S. Ten totiž žádný z předložených dokladů nepodepsal: smlouva o zprostředkování byla podepsána „B.“, daňové doklady podepsány nebyly a výdajové pokladní doklady byly podepsány „S.“. Ani otázka, zda V. S. porušil zákon (čímž chce žalobce patrně naznačit, že měl neoprávněně vystupovat jako zástupce Komerční a realitní), není pro věc podstatná. Žalobci byla doměřena daň (resp. neuznán odpočet daně) z důvodu neprokázání splnění hmotněprávních podmínek odpočtu daně. Soudu není zřejmé, jak by mělo být relevantní to, zda si V. S. počínal nezákonně, a sám žalobce to nevysvětluje. Lze jen nad rámec uvést, že bylo na žalobci, aby dodržel alespoň základní míru obezřetnosti a ověřil si, zda je V. S. skutečně oprávněn jednat za Komerční a realitní. Že by tak učinil, nyní ani v řízení před daňovými orgány netvrdil – naopak uvedl, že si nepamatuje, zda mu tato osoba předložila plnou moc. Sám tedy oslabil svou důkazní pozici stran prokázání toho, že od Komerční a realitní přijal deklarovaná zdanitelná plnění. Navíc žalobce ani neprokázal jejich samotné uskutečnění, a nikoliv jen přijetí právě od deklarované dodavatelky.
30. Konečně, pokud žalobce (ne zcela srozumitelně) namítá, že v průběhu daňové kontroly nebyly zjištěny žádné nedostatky týkající se vedení účetnictví a dokladů o zprostředkování a provedení „jednotlivých SOD“ (zřejmě myšleno „smluv o dílo“), na základě kterých žalobce poskytoval služby, je třeba konstatovat, že plnění poskytnutá žalobcem jeho odběratelům nebyla předmětem daňové kontroly. Daňové orgány tak nebyly povinny prokazovat pochybnosti o správnosti těchto dokladů (a žalobce ostatně ani v rámci daňové kontroly žádné takové doklady nepředložil vyjma smluv o zprostředkování s některými odběratelkami, které ale samy o sobě nedokládaly přijetí prověřovaných zdanitelných plnění, takže je nebylo třeba zpochybňovat).
31. Soud tedy shrnuje, že daňové orgány unesly své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, tj. ve vztahu ke skutečnostem zakládajícím důvodné pochybnosti o žalobcových tvrzeních a předložených dokladech. Jestliže tak po žalobci požadovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

předložení dalších (jiných) důkazů o tom, že skutečně přijal deklarovaná zdanitelná plnění od Komerční a realitní, nepostupovaly v rozporu se zákonem.

32. Soud se ztotožňuje i s tím, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalobce v reakci na pochybnosti správce daně předložil smlouvy o zprostředkování s několika svými odběratelkami, které ovšem dokazovaly toliko žalobcovu spolupráci s nimi; a dále navrhnul výsledk několika svědků, kteří ale nevypověděli nic podstatného o prověřovaných transakcích (svědkové Ha. a Ho. – o žalobcových subdodavatelích nic nevěděli a Komerční a realitní neznali; neznali ani V. S. a J. S., resp. svědek Ho. pouze řekl, že jméno S. slyšel, ale jestli je z Komerční a realitní nebo Škodovky, neví), popř. naopak pochybnosti prohloubily (svědek J. D. mladší popřel, že by znal Komerční a realitní, a samotného žalobce sice znal, ovšem ze zcela jiného důvodu – jeho otec mu měl půjčovat peníze), anebo jejich výpovědi nebyly proveditelné (J. S., J. D. starší – zemřel).
33. Žalobce namítá, že v daňovém řízení mu nebyla dána možnost důkazní břemeno unést. Netvrdí ovšem, jakým konkrétním důkazním návrhem se daňové orgány nezabývaly – a ani soudu se nejeví, že by některý pominuly. Žalobce tím nejspíše naráží na to, že V. S. nebylo možné vyslechnout pro jeho úmrtí, a že se nepodařilo vyslechnout ani J. S. Soud nicméně souhlasí s žalovaným, že tyto okolnosti jdou plně k tíži žalobce.
34. Obecně platí, že je na daňovém subjektu, aby si ve svém zájmu zajistil důkazy, kterými bude schopen prokázat uskutečnění plnění v souladu s daňovými doklady. K tomu NSS v rozsudku ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, uvedl, že „[k]aždý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti vzhledem k povaze své činnosti a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění eventuálních práv a povinností dle příslušných ustanovení zákona o DPH“. Volba důkazních prostředků, jimiž daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je přitom na jeho úvaze. Není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat (viz rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 Afs 63/2009 – 102). Jak NSS konstatoval v bodě 38 rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 – 37, je na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní.
35. Pokud si tedy žalobce nezajistil dostatečné (zejm. věrohodné, úplné a průkazné) listinné důkazy a musel se v daňovém řízení spoléhat na svědecké výpovědi, jde to plně k jeho tíži – včetně toho, že osoba, se kterou měl jednat jako se zástupcem dodavatelky, zemřela (viz např. též bod 36 rozsudku NSS ze dne 17. 4. 2025, č. j. 9 Afs 214/2023 – 41). Pokud by žalobce disponoval průkaznými a věrohodnými doklady, nebyl by výsledk V. S. vůbec potřebný. Soud podotýká, že žalobcova důkazní nouze může být i důsledkem toho, že se dané transakce jednoduše neodehrály tak, jak tvrdí (tvrdil). Pak by logicky bylo „objektivně nesplnitelným“, aby žalobce svou skutkovou verzi prokázal – ale jen protože tvrdí skutečnosti, které nejsou pravdivé. Nikoliv tedy v důsledku toho, že by na něj daňové orgány kladly přílišné nároky.
36. Totéž platí v případě výsledku J. S. Žalobce nepopírá, že daňovým orgánům nebyl schopen poskytnout jiné údaje, než jméno, příjmení a telefonní číslo. I kdyby tato neschopnost byla důsledkem toho, že je sám neznal (např. protože je ani znát nepotřeboval – to ale v žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

ani nenamítá, lze to pouze vysledovat z jeho tvrzení v daňovém řízení), nic to nemění na to, že na něm stále leží důkazní břemeno a že jeho neunesení je primárně důsledkem toho, že si nezajistil jiné, věrohodné důkazní prostředky. Daňové orgány přitom vynaložily maximální možnou snahu o vyslechnutí tohoto potenciálního svědka (jak jsou i povinny – viz např. bod 42 rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2025, č. j. 4 Afs 185/2024 – 46). Proti jejich postupu v tomto ohledu žalobce ani nic konkrétního nenamítá, tedy nekonkretizuje, co víc měly učinit, aby se jim podařilo jej vyslechnout. Lze tedy jen obecně říci, že daňové orgány se potenciálního svědka pokusily opakovaně kontaktovat na poskytnutém telefonním čísle a zjistit jeho kontaktní údaje, on je však odmítl sdělit. Taktéž oslovily telefonního operátora, který ovšem odpověděl, že číslo patří anonymní předplacené kartě. V takto obecné rovině s nimi tedy lze souhlasit v tom, že výslech J. S. byl neproveditelný. Pokud měl navíc tento možný svědek potvrdit, že V. S. jednal za Komerční a realitní, lze nad rámec zopakovat, že žalobce nejenže neprokázal přijetí zdanitelných plnění od této konkrétní deklarované dodavatelky, ale ani jejich přijetí (uskutečnění) vůbec. Prokázání této dílčí skutečnosti by tak na neuznání nároku na odpočet samo o sobě nic nezměnilo.

37. Žalobce dále zcela obecně tvrdí, že správce daně nevzal v potaz důkazy o tom, že žalobce spolupracoval se subdodavateli a veškeré vyfakturované práce byly provedeny v odpovídající kvalitě a k plné spokojenosti zákazníků. K tomu lze jen se stejnou obecností uvést, že žalobce nijak nereflktuje závěry napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval žalobcovými důkazními návrhy včetně předložených smluv o zprostředkování s odběratelkami a vyslechl i svědky zastupující jeho odběratele (Ha. a Ho.). Ani z těchto smluv a výpovědí však nic relevantního nevyplývalo, neboť jen potvrdily, že žalobce spolupracoval s tvrzenými odběratelkami. Jiné důkazy – a to ani o poskytnutí plnění svým odběratelům – žalobce nepředložil (viz bod 80 napadeného rozhodnutí). Tyto skutečnosti tak zůstaly pouze v rovině žalobcova velmi obecného tvrzení o tom, že práce byly provedeny „*v odpovídající kvalitě a k plné spokojenosti zákazníků*“. Ani kdyby se navíc prokázalo, že žalobce určitá plnění *poskytl* svým odběratelům, bez dalšího by to neznamenal, že žalobce nějaká plnění skutečně *přijal*, natož ta, která deklaroval, a to právě od deklarované dodavatelky.
38. Není ani pravda, že by napadeným rozhodnutím byla žalobci doměřena daň z důvodu, že ji Komerční a realitní neodvedla. Skutečným důvodem bylo, jak již bylo několikrát uvedeno, neprokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet, konkrétně neprokázání přijetí zdanitelných plnění od Komerční a realitní. Otázka, zda Komerční a realitní odvedla daň, byla bezpředmětná. Žalobci tedy ani nebyla daň doměřena „*dle procesní výhodnosti*“, tedy patrně protože by to bylo pro daňové orgány snazší. Pokud tím žalobce opět naráží na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 60/2017 – 60 (viz obdobnou argumentaci v bodech 83 až 86 napadeného rozhodnutí), je třeba zopakovat, že tento rozsudek se týká podvodu na dani, a nikoliv nesplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet.
39. Námitky toho, že daňové orgány neprovedly dokazování objektivně (tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav), nesprávně hodnotily důkazy a neumožnily žalobci unést jeho břemeno důkazní, popř. že byla „*potlačována*“ judikatura svědčící pro daňový subjekt (žalobce), žalobce nijak nerozvedl nad rámec výše uvedeného. Soud tak jen opakuje, že mu nepřísluší si za žalobce domýšlet další argumenty a vypořádávat je.

Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2026

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu